

ΩΡΩΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος τρίτον τούτο είναι
κι' έδρα πάλιν αϊ 'Αθῆναι.

Χίλια όκτακόσα όγδοῶντα έξ η,
εις αὐτὸν τὸν χρόνον κάττι θά μάς τρέξη.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τὴν εβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνῃ,
κι' όταν ἔχω ξεπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι.
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θά ἔχουμε τετῆρια — ὅπως πρὶν καὶ ν' αραβῆρια.
Γράμματα καὶ πληρομαί — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα.
Κι' ἄς τὴν δίνῃ ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μάς μέλει.

Τοῦ Σεπτεμβρίου εἰκοστὴ ἐβδόμη,
κι' ἀπὸ 'Εγγλέζους 'γέμισαν οἱ δρόμοι.

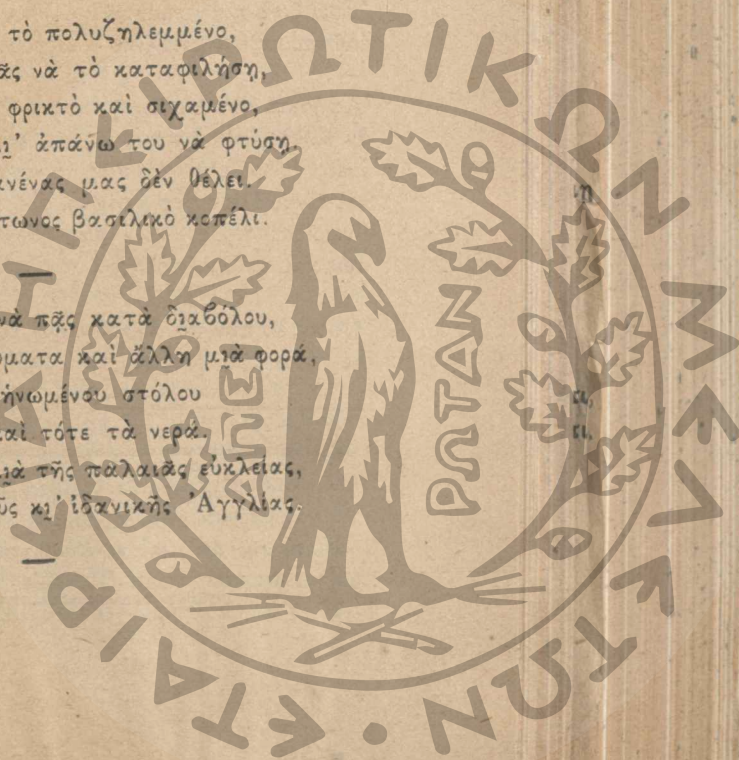
Τριάντα έξ η κι' ένατό,
καὶ τὸν 'Αλφρέδο χαιρετῶ.

Τὸν 'Αλφρέδο ψάλλω
μὲ θυμὸ μεγάλω.

Σὲ τούτῃ τὴν παντέρμη κι' ἀγαπημένη χώρα,
ποῦ ἤθελε τὴ μούρη σου καθεὶς νὰ προσκυνᾷ,
τίποτε ἄλλο δὲν θά 'δῆς καὶ δὲν θ' ἀκούσης τώρα,
παρὰ βαρὺ ἀνάθεμα κι' ἀνθρώπων πισινά.
Καὶ μ' ὅποιο τίτλο κι' ἂν πατῆς εἰς τὰ 'δικά μας μέρη,
κανέννας 'στὸ καπέλο του γιὰ σέ δὲν βάζει χέρι.

Κι' ἐκείνο τὸ καδράκι σου τὸ πολυζηλεμένο,
ποῦ ἄλλοτ' ἔτρεχε ντουινῆς νὰ τὸ καταφιλήσῃ,
κατήντησε γιὰ ὅλους μας φρικτὸ καὶ σιχαμένο,
καὶ ὁ καθεὶς σιχαίνεται κι' ἀπάνω του νὰ φτύσῃ.
Νὰ σέ ἰδῇ ζωγραφιστὸ κανέννας μας δὲν θέλει.
τοῦ Σώλσβαρου καὶ Γλάδστωνος βασιλικὸ κοπέλι.

Καὶ τώρα σύρε ἀπ' ἐδῶ νὰ πᾶς κατὰ διχόδου,
κι' ἂν σηκωθοῦμε 'στ' ἄρματα καὶ ἄλλη μιὰ φορά,
ἐσὺ ὡς ἀρχιναύαρχος τοῦ ἡνωμένου στόλου
'στῆς Σαλαμίνος ἄραζε καὶ τότε τὰ νερά.
Καὶ μὴν ἀφήσης πέτρα μιὰ τῆς παλαιᾶς εὐκλείας,
ὦ τέκνον τῆς μουσοτραφοῦς κι' ἰδανικῆς 'Αγγλίας.

τί νά σοῦ 'πῶ, μεγάλε Δούξ, καθόλου δὲν μ' ἀρέσει,
καὶ νέο φθίνεται θά βγῇ ἀγγούρι μὲς 'στὴ μέση.

Ὡ δευτερότοκε υἱὲ τῆς κραταιᾶς Ἀνάσσης,
διὰ τὰς ἐλευθέραις μου μὲ συγχωρεῖς ἐκφράσεις,
ἀλλ' ἀνοιξε τὰ μάτια σου καὶ κύτταξε τὴ μπόρα,
πρὶν πᾶτε εἰς τὸν διὰβολο ἀρχήτερα μιὰ ὥρα.

Γιὰτὶ καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας δὲν ρίχνετε τὸ μάτι;
δὲν ἔχουν τάχα καὶ αὐτοὶ φιλότιμο κομμάτι;

Ἄν χάνωνται μὲ τῆς φωναῖς καὶ μὲ τὰς προσφωνήσεις,
ἂν τρέφονται μὲ λάχανα καὶ μὲ μεταρρυθμίσεις,
ἂν χάσκουνε τὸν ἴσκιό τους σὰν βλέπουν 'στὴ λιχκάδα,
ἂν μίαν θέσιν προτιμοῦν ἀπ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα,
ἐν τούτοις, Ὑψηλότατε, σὰς λέγω πεποιθότως,
πῶς εἶναι 'στὴν Ἀνατολὴν λαὸς ἐξ ὅλων πρῶτος,
πῶς ἔχουν καὶ φιλότιμον καὶ οὐκ ὀλίγον θάρρος
καὶ δὲν τοὺς σέρνει εὐκολὰ κανέννας Γοσποδάρος.

Α.—Σίτ ντάουν σέρ...

Φ.— Δὲν ἐννοίωσες ἀκόμη τί σοῦ λέω;

Ἄχ! ἐνθυμοῦμαι τὰ πηλὰ καὶ μοῦρχειται νὰ κλαίω.
Καὶ δὲν μοῦ λές, παρακαλῶ, καθόλου δὲν ἐντράπη,
ἐσὺ ποῦ ἀπελάμβανες τόσης θερμῆς ἀγάπης,
νὰ ἔλθης τώρα, μὲν σενιέρ, καὶ νὰ μὰς ἀποκλείσης;

μὰ ἐννοία σου καὶ γρήγορα θὰ τὸ μετανοήσης.

Ἄς εἶναι τὸ γεινάτι σου καλὰ καὶ δὲν πειράζει...

τυφλὸς τῆς τύχης ὁ τροχὸς καὶ ὁ καιρὸς ἀλλάζει.

Α.—Ὁλράϊτ!...

Φ.— Τί μοῦ κοπανᾷς τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια;

ἐγὼ δὲν ἤλθα νὰ σ' εὐρῶ μονάχα γιὰ παιγνίδια,

καὶ τὰ σεπτὰ σου γόνατα θακρῶν νὰ φιλήσω...

δὲν εἶμαι Δήμαρχος τῆς Τζιάς γιὰ νὰ σέ προσκυνήσω.

Ἦλθα μονάχα νὰ σοῦ 'πῶ τὸ ἄχτι τῶν Ἑλλήνων

διὰ τὸν ἀτιμώτατον ἀποκλεισμόν ἐκείνον,

σὲ βεβαιῶ δέ, φίλε Δούξ, πῶς σήμερ' ἂν θελήσης

νὰ γίνης βασιλεὺς ἐδῶ καὶ νὰ κυριαρχήσης,

τόσο σὲ θέλει ὁ λαὸς καὶ ἡ κοινὴ μας γνώμη,

ὅπου καὶ Δήμαρχος τῆς Τζιάς ἂν ἐκτεθῇς ἀκόμη,

θὰ πέση μαῦρο, μὲν σενιέρ, ὅπου θὰ γίνῃ νίλα,

μὲ ὅλη τὴν διάθεσιν καὶ μ' ὅλη τὴ σκασίλα,

ποῦ ἔχουνε γιὰ Δήμαρχο οἱ Τζιώταις οἱ καυμένοι

καὶ τρέχουν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὡσάν ξεψυχισμένοι,

μήπως εὐροῦν γιὰ Δήμαρχο τοῦ τόπου τῶν κανένα,

μὰ Δήμαρχος δὲν βρίσκεται καὶ τᾶχουν σὰν χαμένα.

Α.—Ντοῦ γιοῦ σπικ ἱγγλῖς;

Φ.— Ἄπ' αὐτὰ τ' αὐτὶ μου δὲν ἰδρύνει.

καὶ ἀπὸ λύσσαν καὶ ὀργὴν τὸ στῆθος μου φουσκώνει.

Α.—Γκούτ μόνιγκ μπάϊτ ἔθιν σέρ....

Φ.— Βρὲ τί μοῦ τσαμπουνίζεις;

μ' αὐτὰ σου τὰ Ἑγγλέζικα μεγάλα μ' ἐρεθίζεις,

καὶ παῦσε, σὲ παρακαλῶ, διότι δὲν θ' ἀντέξω,

καὶ εἶναι μέγας κίνδυνος 'στὸ τέλος μὴ 'στῆς βρέξω.

Α.—Αἰτοῦ γιὸ ντοῦ;...

Φ.— Βρὲ τί μοῦ λές;... δὲν ἐπχυσες ἀκόμα;

πραίτησε ὀργήγορα τῶν Ἀθηναίων τὸ χῶμα,
γιὰτὶ δὲν ἔχει ὄρεξι κανεὶς νὰ σὲ κυττάξῃ
καὶ αὐτὴ τὴν πόζα σου, βρὲ Δούξ, καὶ ἐγὼ δὲν κάνω χέρι
καὶ ὁ Παρθενῶν ἂν σὲ ἰδῇ θὰ πέσῃ μετὰ φρίκης
καὶ τοῦ Θεσέως ὁ ναὸς καὶ ὁ τῆς Ἀπτέρου Νίκης
καὶ πᾶσα ἡ Ἀκρόπολις καὶ τοῦ Διὸς οἱ στυλοί,
καὶ θὰ σὲ πάρουν 'στὸ κοντὸ τῶν Ἀθηναίων οἱ σκύλοι,
ποῦ μ' ὅσαις φόλαις, μὲν σενιέρ, καὶ ἂν τοὺς φαρμακεύουν,
αὐτοὶ αὐξάνουν πάντοτε καὶ δὲν ὀλιγοστεύουν.

Διὰ τοῦτο, δεύτερε υἱὲ τῆς κραταιᾶς Ἀνάσσης,
νὰ πάρῃς τὰ βρεμμένα σου χωρὶς καιρὸ νὰ χάσῃς,
καὶ πῆγαιν' ὅπου διάβολο σοῦ καταβῇ μὲ ὅλον
τὸν ἀφιλοτιμώτατον τῆς Βρεττανίας στόλον,
διότι καὶ τὸ χέρι μου μὲ τρώγει οὐκ ὀλίγον
καὶ θὰ 'στῆς βρέξω πρὸς τιμὴν τῶν Τόρεων καὶ Οὐίγων.

Α.—Βέρι γουέλ!...

Φ.— Βρὲ μὴν ἀργῆς, τρανὲ Τζῶν-Μπούλ, σοῦ λέω

γιὰτὶ ἂν τύχῃ καὶ τῆς φῆς, ἐγὼ ποσῶς δὲν πατάω!

Α.—Ντόνκεί Γκόντεμ!...

Φ.— Ἐ! καὶ ἐγὼ 'στ' ἀλήθεια θὰ θυμῶμαι

καὶ ἔλα κοντὰ μου τὸ λοιπὸν νὰ σὲ ξυλοφορτώω.

Ἡμερολόγιον «Ἑστίας»

καὶ ὕλης ἀνάπλεων παντοίας.

Τετάρτην πρώτην τοῦ μηνὸς ἐκδίδεται τὸ πρῶτον
Ἡμερολόγιον λαμπρὸν καὶ χρήσιμον τοῖς πᾶσι,
ποῦ βέβαια εἰς πᾶσαν γῆν πολὺν θὰ κάμῃ κρῆτον,
καὶ δὲν θὰ μείνῃ ἀνθρωπος χωρὶς νὰ τάγοράσῃ.
Διότι 'στὴν σημερινὴν τοῦ ἔθνους νοσταλγίαν
ἐκεῖ θὰ εὖρῃ συμβουλήν καὶ πᾶσαν δόνησιν.

Ἐκεῖ κοντὰ 'στὰς ἐορτάς θὰ βλέπῃς 'στὴν ἀράδα
καὶ κάθε τι γιὰ τὸν στρατόν, γιὰ ἐκλογάς, γιὰ φόρους,
γιὰ κάθε σιδηρόδρομο ποῦ εἶναι 'στὴν Ἑλλάδα,
γιὰ τελωνεῖα, δάνεια, σχολεῖα, ψηφοφόρους,
καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπὰ, μὰ καὶ γιὰ ὅλα τᾶλλα,
καὶ ἐκεῖ θὰ μάθῃς πῶς νάβρῃς καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα.

Ἐκεῖ θὰ μάθῃς πῶς νὰ τρῶς, πῶς πρέπει νὰ κοιμάσαι,
πῶς πρέπει νὰ περιπατῇς, τί φόρεμα νὰ κάνῃς,
καὶ χίλιαις ἄλλαις συμβουλαῖς, ποῦ ὅταν τῆς θυμᾷσαι,
μήτε ποτέ σου θ' ἀρρωστᾷς καὶ μήτε θὰ πεθάνῃς.
Μὰ μὲς 'στὰ τόσα σοβαρὰ καὶ τὰ σπουδαῖα τούτα,
καὶ ἄρθρα καὶ ποιήματα θὰ βρῇς ὡς εἶδος φρούτα.

Θὰ εἶναι τριακόσιαι πυκνότεραι σελίδες,
καὶ μοναχὰ μὲ δὴδ δραχμαῖς 'μπορεῖς νὰ τάποκτήσῃς,
ὅπως μὲ τῆς δὴδ ψυροδραχμαῖς καὶ ἐλπίδες
ἀπὸ λαχείων ἐκλεκτὰ βιβλία νὰ κερδίσῃς.
Εἰς τὴν Ἑστίαν τὸ λοιπὸν, Ἑλλήνων παῖδες ἴτε...
εἰν' ἄλλο πρᾶγμα νὰ τὸ 'πῶ καὶ ἄλλο νὰ τὸ ὀῦτε.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο—μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη —καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων—μ' ἓνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφενεὲ τῶν «Ἐθ. Φρονούντων»—νύκτα 'μέρα συζητούντων,
μὲ μπακαλῆδες καμπόσους —πατζατζῆδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σκηνούρια —καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαϊδουρία.